

Johanne Luise Heiberg.

Født den 22de November 1812 — død den 21de December 1890.

I

Personlige Erindringer.

„Man synger Kirkens, Skolens Priis,
Som før det Ædle virke,
Men Scenen ogsaa paa sin Viis
Er Skole selv og Kirke;
Den er en taarnhøi Helligdom
Paa Livets brede Flade,
Hvad derfra spredes Landet om,
Er sande Folkeblade.“

J. L. Heiberg.

Naar der i den sidste Tid er skrevet og sagt saa meget Smukt og Sandt om vor nu afdøde store Kunstnerinde, Fru Heiberg, saa kan det maaskee ogsaa have lidt Interesse at høre een af hendes Elever fortælle lidt om hende, hvorfor jeg med Glæde har modtaget Opfordringen dertil.

At vi Skuespillerinder, ja hele Skuespillerstanden, skylder hende Tak, Beundring og Ærbødighed, behøver ikke at siges, og at Fru Heiberg var enig med sin Mand i at betragte Scenen som

..... „en taarnhøi Helligdom
Paa Livets brede Flade“.

— det veed jeg. — Skjøndt jeg kun var Barn, da jeg saae hende spille, glemmer jeg det dog aldrig. Det var en Personlighed og en fuldendt Kunstnerinde. Hvor vidunderlig skjøn var hun ikke i Hertz's „En Kuurmethode,“ som den unge, skjelske Enke i sin rosenrøde Silkekjole og den runde Hat med de rosa Fjer; de klædte fortræffeligt til det sorte Haar og de mørke, deilige Øine. Hendes Øine var graa, men den mørke Øientegning og det dybe Udtryk gjorde, at de syntes sorte. — Og saa i Schillers „Maria Stuart“! Hvad jeg husker bedst, var Afskedsscenen i sidste Akt, — den klassiske Ro og Høihed, som bevirkede, at hvert et Øje i Theatret blev vaadt,